

ВЕСЕЛКА

журнал для дітей

The Rainbow
a children's magazine

РІК XXXIV
ЛИСТОПАД 1988
Ч. 11 (405)

СТОРИНКИ СЛАВИ

Михайло МАМОРСЬКИЙ

Ілюстрація Святослава ГОРДИНСЬКОГО

У ТІ ДНІ ЛИСТОПАДОВІ

В цей пропам'ятний день листопаду
Ми зійшлись у велику громаду
Поклонитися тіням борців,
Що за рідний боролися Львів.

Бо за Львів хто боровся, хто згинув,
Той прославив усю Україну,
Бо і Київ, і Харків, і Львів —
Це земля його предків-батьків.

Бо за Львів хто боровся завзято,
Боронив і зелені Карпати,
І поліські, й волинські гаї, —
Землі предківські, рідні, свої.

В цей пропам'ятний день листопаду
Ми зійшлись у велику громаду
Переслати далеко у світ
Львову нашому теплий привіт.

Місто нашої туги й любови,
Незабутній, далекий нап Львово!
Стій на варті, чекай на ту мить,
Аж новий Листопад запумить!

Лесь ХРАПЛИВА

ПРИВІТ ЛЬВОВУ!

— Ні, мій сину!
В ту хвилину
Журавлів не той був спів,
Не такі листки летіли
Поміж гамір, поміж стріли
На далекий, вільний Львів...

Так, мій сину:
Ту хвилину
Вітер порохом замів,
Та колись вона ще буде,
Коли виростеш у люди
І здобудеш рідний Львів!

— Мамо, мамо,
Чи так само
Журавлі летіли там,
У ті дні листопадові,
Що були колись у Львові,
Що казав наш братчик нам?..

Мамо, мамо,
Чи так само
Листя падало з дерев,
Як вставала давня слава
І була своя Держава,
Як ревів наш гордий лев?..

Валентина ЮРЧЕНКО

Ілюстрації Марти ГУЛЕЙ-ЛЕГЕЦКИС

ЗОЛОТОРОГІЙ ОЛЕНЬ

Давно-давно колись жив на нашій землі славний князь Радомир, що мав двох синів і красуню-дочку Предславу. Старшого сина звали Ратибор, а молодшого — Горислав. Хороброму й мужньому княженкові Ратиборові хотів батько передати своє князівство й владу, щоб мудро й справедливо правив народом та захищав рідний край від ворогів, які часто набігали на багату й плодучу українську землю, плюндрували її та людей у полон забирали. Але сталося тяжке лихо — в битві з напасниками половцями загинув хоробрий княженко Ратибор, разом із своїми дружинниками. Важко затужив старий князь Радомир, але мав він на розраду ще другого сина. Княженко Горислав був молодий, гарний на вроду та тільки надміру любив розваги з ровесниками своїми й життя веселе, безжурне. Покликав його князь до себе та й каже:

— Сину мій єдиний, на тебе тепер покладаю я всю надію, що передам тобі князівство і владу. Дав тобі Господь вроду й хист та розум неабиякий, — чи не пора тобі кидати молодечі розваги та веселощі? Я вже постарівся і треба мені підмоги від тебе...

Юнак Горислав шанобливо поцілував батькову руку й обіцяв коритися його волі. Але не хотілося йому так скоро розставатися з безтурботним життям. Найбільше любив молодий княженко полювання на лисиць та диких вепрів. Одного разу заманулося йому похизуватися перед юнаками-ровесниками й поїхав він сам, бо забажав уполю-

вати срібного лиса, що його бачив на галяві перед княжим теремом. Узяв він із собою свій золотий лук і стріли, осідлав коня й подався до лісу. Доріжка вела його все далі й далі в глибину лісу, аж нарешті побачив він не лиса, а якогось незвичайного оленя — роги його золотилися у відблисках сонця, а копита були срібні.

— От вполювати б цього оленя, — подумав Горислав, — ніхто такої краси ще не бачив! Та й слава мені буде на все князівство... А золоторогий олень біг поміж деревами й кущами, наче манив княженка вглиб лісу в таку гущавину, де й сонце ледве просвічувало. Горислав натягнув тятину на лукові й націлився пустити стрілу в чудесну звірину, але раптом кінь під ним спотикнувся й стріла замість оленя поцілила коневі просто в голову й убила його. Затужив княженко над улюбленим конем — залишився він у незнаній гущавині лісу тільки з луком та стрілами; сів він на пеньку та й зажурився. І раптом перед ним, як з-під землі, виріс олень золоторогий та й мовив до нього людським голосом:

— От бачиш, юначе, хотів ти мені життя відібрати та й сам опинився в лихій біді. Не вбивай мене, бо я тобі колись ще в пригоді стану. Зверни тепер на цю малу стежку і йди нею, а там побачиш що буде.

З цими словами золоторогий олень зник у гущавині, а княженко сидів, мов приголомшений. Але що ж робити, треба йому шукати порятунку й

дороги додому. Звернув він на малу, вузьку стежку та й повела вона його поміж густими деревами й колючими кущами по скелястому камінні. Довго йшов він, подер об колючки свій княжий одяг, понищив взуття й ноги зранив, а коли заставала його ніч — залазив на дерево й дрімав між гіллям. Підживившись трохи грибами й дикими ягодами, пускався знову знесилений княженко в незнану дорогу, блукаючи вузьенькою стежкою. Та раптом порідшали дерева й опинився він на галявині, де стояла мала хатинка, — постукав він у двері, але ніхто не обзивався. Увійшовши в ту вбогу хатину, побачив Горислав на столі хліб, сіль та лісові ягоди й на втерпів, пригостився сам, бо відчув великий голод. А потім здолала його страшна втома, ліг він на дерев'яній лаві й заснув міцним сном.

Промінь ранішнього сонця збудив Горислава, скочив він на ноги й зустрів пильний погляд старенького дідуса з довгою сивою бородою.

— Міцно спав ти, синку, — видно прийшов здалека. Будь гостем у моїй хатині, мабуть, Бог послав тебе, щоб мою старість розрадити.

— Спасибі, дідусю, вам за ласку, — відповів княженко, — але я заблукав у лісі й хочу знайти дорого додому. Я — син князя Радомира, а звуся Горислав.

— Ох, синку, велика біда сталася в князівстві — наскочили вороги, вбили князя, твого батька, звоювали й полонили наш нарід і сестру твою взяли в полон...

Гірко заплакав княженко Горислав на ту страшну вістку, докоряв собі, що не став на захист батька й народу свого, а піддався примхам-забаганкам, замість того, щоб з княжою дружиною край рідний боронити.

— Порадьте, дідусю, що маю я тепер робити? — з тугою важкою запитав Горислав.

— Пораджу тобі, княженку, скликати людей, зброю в руки брати, щоб ворога лютого з рідної землі геть прогнати. Я дам тобі старовинний прадідів меч, — він не звичайний, а чудодійний, з ним ти завжди будеш перемагати, бо дасть він тобі силу велику. А тепер іди на захід сонця через ліс і нікуди не звертай. Нехай Господь береже тебе від усякого лиха!

Прив'язав Горислав меч до пояса, низько вклонився дідусеві та й пустився в дорогу туди, де сонце сходило. Скоро вийшов він на соняшну галявину й хотів був уполювати собі дичину, аж тут побачив, що в густій шовковій траві паслися олені, а серед них і красень — золоторогий олень. Прискакав він до княженка та й каже:

(Закінчення на стор. 6-й внизу)

ОСІННЄ ЛИСТЯЧКО

Шарудить під ногами листячко в садку:
ш-ш-ш...

Вітер наче звеселився, що так багато йому роботи, зриває останні листочки з дерев, не жаліє, покриває ними стежки в садку, крутить ними у повітрі — і, здається, крутиться листячко у таночку, у веселому таночку з вітром-розбишакою.

І неначе приспівує їм пустотливий вітер:

— Не сердьтеся, не сердьтеся на мене, на вітра веселого, — ви тут розпустилися рано повесні, зеленіли влітку, гріли вас соняшні промені, пили ви свіжі роси на світанках і годували цим деревом й освіжали в садку повітря — ви багато зробили, листочки, за літо, за це вам сонечко сяло, пташки дзвінко співали і діти маленькі всміхалися. А тепер холодні ночі, і дощі осінні, роси, і сонце не гріє і ви пожовкли... Я зірву вас, я покрию вами матусю-землю. А на весну нове листячко розпуститься на деревах.

— Ш-ш-ш, — зашелестіло, а може й спитало листячко, — а ми, ми вже нікуди не здатні, ми пережили і вмеремо?

Коли саме стежкою повзе великий-великий жук.

— Он яку купу листя хтось добрий мені на-гріб, — каже жук, — під ним я добре перезимую, — і заліз аж під самий спід.

Шелестить листячко: „Ми пригріємо, ми пригріємо, йдіть до нас!”

— От бачите, листочки, ще ви придалися, — каже вітер, — ще не один до вас звернеться.

І дійсно, під купу листя понабиралося багато усяких маленьких істот, що завмирають на зиму — і жучки і павучки.

Коли повзе щось таке колюче — все в голках. Притихла малеча. А це їй так, йому теж листя для зимового житла потрібне.

Понатиковав листя на свої голки і пішов далі.

А потім вийшли діти з граблями та з мітлами, позгрібали на стежках в садку листя, поскладали в купки. Приємно буде при веселому вогню!

А вітер, наче звеселився, рве останні листочки з дерев, крутить у таночку, кидає на землю...

— Ш-ш-ш, — шелестить листопад. Співає вітер казочку про осіннє жовте листячко...

ЗОЛОТОРОГИЙ ОЛЕНЬ

(Закінчення зі стор. 5-ої)

— Не вбивай тут нікого, юначе, бо це моє царство. Дякую тобі, що ти й мені життя подарував. За це дам я тобі золотий ріг чародійний — як треба буде, то затруби в нього й стане коло тебе велика дружина військова.

З цими словами відломив олень один свій золотий ріг і дав княженкові.

— А тепер мерщій сідай на мене, — сказав він, — я примчу тебе до краю рідного... Сів княженко верхи на золоторогого оленя й він стрілою помчався через ліс, а коли нарешті зупинився, тоді пізнав Горислав знайому дорогу додому.

Наблизився він та й побачив, що в княжому теремі метушаться чужі люди в шапках гостроверхих, а нарід зігнали в полон, оточили й стережуть та канчуками тортурують. А серед бранців побачив і сестру свою Предславу. Кривда запалила княженкове серце, підняв він меч і увійшла в його руки сила велика, а потім приклав він до уст ріг золотий і затрубив ним так голосно, що луна покотилася по всій землі рідній. І вмить стали довкола княженка

дружинники з мечами, готові стати на битву за край і нарід свій. Грізною силою рушили вони на переполошених ворожих напасників, у битві перемогли їх і звільнили всіх полонених. Князівна Предслава зі сльозами радості обійняла брата й нарід обрав його своїм князем. А молодий князь Горислав на княжому гербі своєму наказав намалювати золоторогого оленя.

Пояснення-словничок: **Хоробрий** — мужній, brave, (gallant); **villiant**; **плюндрувати** — нищити (to plunder, to devastate); **хист** — здібність, талант, вміння (skill, talent, ability); **коритися** — піддаватися, слухатися когось (to obey, to submit); **заманутися** — захотіти, забажати (to conceive a strong desire); **похизуватися** — хвалитися, чванитися (to boast); **галява, галявина**, — бездереве місце в лісі (clearing in the forest); **терем** — княжа палата; **манити** — вабити, притягати до себе (to lure, to attract); **тятива** — bow-string; **приголомшений** — stunned, stupefied; **здолати** — поконати перемогти (to overcome, to conquer); **примха** — вередування (capriciousness); **докоряти** — to reproach; **мерщій** — негайно, зараз; **примчати** — швидко прибігти; **метушитися** — to be restless, agitated; **канчук** — whip; **бранець** — полонений (captive, prisoner of-war).

ЧЕРВОНОПЕРИЙ ПІВЕНЬ

В нашому дворі було багато курей і один старий, сірий півень. Він був уже такий старий, що не раз, співаючи, не міг дотягнути свого кукурікання до кінця. Остроги на його ногах були такі великі, що він мусів ходити дуже уважно, щоб не поранити собі ніг. Півневі завжди хотілося цріматися, або грітися на сонці, чи у якомусь кутку гуторити з старою куркою й розповідати собі взаємно спогяди. Кури скучали, розходилися по цілому подвір'ї, а деякі вигребли ямку під ворітьми й виходили на вулицю, хоч було небезпечно.

Одного дня батьки вирішили придбати нового молодого півня. Через деякий час купили на базарі прекрасного співуна. Все хатнє птаство подивляло його красу. Він був стрункий, високий, з червоним блискучим пір'ям, із зеленкуватим хвостом, який у соняшних променях грав різними мінливими кольорами.

Якраз тоді старий півень сидів собі під тином і дрімав, коли раптом почув голос старої курки: — Дивись, що діється. Появився новий півень, а ти спиш.

— Де? — скипів злістю старий півень, розкривши очі.

Він побачив серед двору молодого красуна.

— Я його зараз знищу! Не дозволю, щоб у моєму дворі розпоряджався новий господар!

Старий півень підскочив угору й хотів перебратися через рівчак. Раптом зупинився, бо поранив собі ноги острогами.

Саме тоді з другого краю двора з-під кущів появилася квочка зі своїми численними золотистого кольору курчатками. Попереду біг Головатенький. Так його прозвали братики й сестрички, бо мав велику голову. Він перший вилупився з яєчка й через те був найстаршим і найзавзятішим у сім'ї. Він скрізь був перший: до їжі, до забави, до бійки, чи до погоні за метеликами або комашками. Мама завжди боялася, щоб йому не трапилася якась біда й кликала синка до гурту.

Побачивши нове диво — Червоноперевого Півня, головатенький мерщій перший побіг до нього.

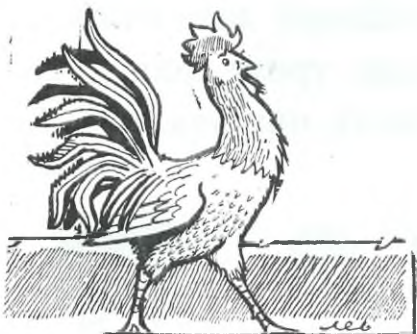
Саме в той час над двором кружляв хижий голодний шуліка. Він уже давненько зауважив, що на обійсті є квочка й ждав нагоди спіймати хоч одне курча. Головатенький відділився від мами. Шуліка уникав сутички з квочкою, бо була дуже сердита. Тепер шуліка стрілою злетів із висот і ось-ось мав кігтями схопити курчатко. Саме тоді підбіг Червоноперий Півень і так запіяв, так закукурікав, що шуліка відлетів із переляку.

Все домашнє птаство, яке з запертим віддыхом спостерігало цю жахливу сцену, розкудкудакалося, розгегалалося, розквакалося, розбулькотилося на все горло. Навіть старий півень став кричати з усіх сил. Собака, почувши метушню й гамір, став і собі гавкати. Ми також вибігли з хати побачити, що трапилося. Навіть прохожі зупинялися й дивилися що скоїлося в нашому дворі.

Напів живий зі страху Головатенький забув за свою матінку й скрився за Червоноперевого Півня, який докоряв йому за непослух мамі. З радости, що дитина живе, квочка підбігла до них і не знала, що їй робити — чи дякувати півневі, чи картати синка за його неслухняність.

Головне — мама-квочка була щаслива, що все скінчилося гаразд. З нею тішилося все птаство на обійсті.

Пояснення-словничок: острога, або шпора (spur); ровесник, одноліток (person of the same age); спілун, співак (singer); тин, огорожа, пліт, вориння (fence) скипіти (злістю), розсердитися, розгніватися (to get in rage); квочка, здрібніле від квочка, курка-мама (clucking hen, mother hen); вилупитися, виколотися, виколупатися, вилягатися (to hatch); комаха — insect; мерщій, швидко, негайно, зараз (quickly); хижий, дряпівний (predatory, rapacious); шуліка — kite; сутичка, зудар, бійка (skirmish, encounter, melee); кіготь — claw, talon; геґати, квакати, кукудакати булькотіли, — звуконаслідування голосів домашнього птаства: гусей, качок, курей, індиків; гамір, шум, крик, гул (noise); обійстя, двір, господарське подвір'я (farm yard).

Ганна ЧЕРІНЬ

Ілюстрація Миколи БУТОВИЧА

ЗВІРІ ЗАПАСАЮТЬСЯ НА ЗИМУ

Кожен знає,
Пам'ятає,
Як то прикро на морозі...
Часом зимно
Так нестримно,
Хоч вертайсь на півдорозі.

Треба добре стежити —
Не схопити нежиті,
Вушкам не загрозити,
Ніс не відморозити.

Та вдягнувши рукавиці,
Кожушину й теплий спід,
Можна вийти до крамниці
І купити все, що слід,
В теплій хаті відігрітись
І з вікна на сніг дивитись.

Добре нам. А як звірятам:
Оленятам, ведмежатам?
До якої йдуть крамниці
Борсуки, зайці, лисиці?

Їм же теж слід стежити —
Не схопити нежити,
Вушкам не загрозити,
Ніс не відморозити...

Як узимку мама-білка
Вранці вилізе з нори —
Перед нею гола гілка,
Ні травички, хоч умри...

Та звірята ще завчасу,
Як і всі господарі,
Роблять з осені запаси
І ховають їх в норі.

Як приходять дні зимові,
Звірі до зими готові.

В теплій нірці добре спати
Бачити весняні сні
І запаси споживати,
Що придбали восени.

Запасатися — забезпечитися, придбати, нагромадити (to store, to supply); **стежити** — уважати (to watch); **нежить** — перестуда (cold); **борсук** — badger; **білка** — вивірка (squirrel).

О С І Н Ї

Тихо й повільно
На землю промоклу
Падає мрійне
Листя пожовкле.

Сонця проміння
Поблідло неначе.
Вітер осінній
Жалібно плаче.

Радісні співи
Пташині замовкли...
Пада тремтливе
Листя пожовкле.

ІВАСЬ-МУДРАСЬ

Кожний рік у листопаді
Злотний лист на землю пада.

Із дерев воно спадає —
Землю килимом вкриває.

Через той листяний пад —
Зветься місяць: листопад.

Люди йдуть надвір із хати
Злотню осінь подивляти.

Листя весело згрібають,
В кучугури намітають.

Листя завжди в тій порі —
На потіху дітворі.

В нім так весело стрибати
І добренько поганяти, —

Іншим словом, — пошаліти
Люблять старші й менші діти.

Пообіді, після школи, —
Гриць, Петро, Тарас, Микола,

Три Івасеві кузинки:
Ляля, Галя і Маринка

Йдуть до парку погуляти —
Злотню осінь подивляти.

І придумав це Івась —
Той, що кличуть всі Мудрась.

Злотний — золотистий (golden-looking); пада — скорочено від падає; пад — падіння, опад; кучугура — купа, насип (піску, снігу, листя) heap, pile; шаліти — тут: весело забавлятися.

БУНТ ЛЯЛЬОК

(Казка-п'єса на дві дії з музикою)

Дія II.

АВТОР:

Ген, далеко, за морями,
Куди лиш наш спогад сягне,
Український ліс дрімав;
Білим снігом рясно вкритий,
Чаром ночі оповитий,
Начебто когось він ждав.

Нині тут велике свято,
Треба буде угощати
Всіх, що в лісі тім живуть;
Щоб Ісусика звітати
І Марії честь віддати,
Люди теж сюди прийдуть.

Внуки Ірода погані,
Всі церкви позамикали,
Та Христа таки не вб'ють!
Поки в грудях серце б'ється,
То й молитва понесеться
У блакитну, Божу путь.

(Вбігають сніжинки і танцюють під музику і слова автора):

Білесенькі сніжиночки
Вродились ми з води;
Легенькі, як пушиночки,
Спустилися сюди.

Ми хмарою носилися
Від подиху зими,
І весело крутилися
Метелицею ми.

Матуся наша рідная,
Холодна і суха,
Бо дуже змерзла бідная,
Вона без кожуха.

Ото ж її нагріємо,
Устелимо сніжком,
Мов ковдрою накриємо
Легесеньким пушком.

Але вітрець буйнесенький
Жене та крутить нас,
Не вій, не вій, дурнесенький
Бо вже нам спати час.

Тепер ми хочем спатоньки,
Як дітоньки малі,
І линемо до матінки,
До любі землі.

(Продовження буде)

Дія II

Andante sostenuto

Ген, далеко....

куди лиш ..

рясно вкритий, чаром ночі оповитий, Наче

когось він ждав. Нині тут велике свято, треба буде угощати

всіх, що в лісі тім живуть. Щоб Ісусика... і Марії ...

Люди теж сюди придуть.

Внуки Ірода погані Всі церкви позамикали, Та Христа таки не вбють!

Поки в грудях серце... То й молитва понесеться

у голубу, Боже путь.

Володимир ПЕРЕЯСЛАВЕЦЬ

МОЛИТВА ЗА МУДРІСТЬ

Боже Предвічний, з високого неба
Мудрість святу подаруй всім нам Ти,
Мудрости світлом наш ум просвіти,
Хай поведе вона нас, куди треба.

Хай нам покаже до правди дорогу,
Хай стереже від обмани і зла,
Щоб незаплямлена, чиста була
Наша душа, що посвячена Богу.

Через Ісусові муки і рани,
Через Пречистую Матір Христа
Наші Тебе ось благають уста:
Дай нам цей дар, наш Владико і Пане!

Митрополит Андрей Шептицький, заохочуючи українську молодь до науки, склав у 1939 році для неї молитву за мудрість. „Треба вам тієї Божої Мудрости, що вміє відрізнити щире золото від фальшивого і в множестві подаваних людьми відомостей вибрати ті, які чоловікові потрібні, а оминати ті, які йому наносять шкоду. Нехай же провідним світлом вашої праці в школах буде передовсім — випросити з неба той прецінний Божий дар, яким є Премудрість”, — писав Митрополит у своїм „Посланні”. Ми вмістили тут віршований переспів цієї молитви, яка є пересторогою проти різних шкідливих впливів, а передовсім проти безбожницької науки комунізму.

Пам'ять Митрополита Шептицького вшановуємо 1-го листопада.

Moderato

Дія II
Танок сніжинок

Бі-

p *rit.*

ле - сень-кі сні- жи- ноч-ки вро - ди - лись ми з во-ди; Лі-

гень-кі, як пу - ши - ноч-ки, спус-ти-ли - ся сю- ди. Ми

хма- ро - ю но - си - ли- ся від по- ди- ху зи - ми, і

mf

ве- се - ло кру- ти - ли - ся ме - те - ли - це - ю ми. Ма-

rit. *p*

ту - ся на - ша рід- на - я хо- лод- на і су - ха, бо

a tempo

ду- же змерз- ла бід - на - я, во - на без ко- жу - ха. О-

rit.

то ж і - і на - грі - с - мо, ус - те - ле - мо сніж - ком, мов

ков-дро-ю ча - кри - с - мо ле - ге-сень-ким пут - ком. А -

ле віт-рець буй-не - сень-кий же - не і кру-тить нас, не

вій, не вій, дур - не-сень-кий, бо вже нам спа-ти час. Те-

пер ми хо - чем спа-тонь-ки, як ді-тонь-ки ма - лі, і

ли - не-мо-до ма - тін - ки, до лю - бо - і зем - лі.

Перехід

Слідую безпосередньо танок
королеви сніжинок

ВЕДМІДЬ, ЩО ХОТІВ МАТИ ХВІСТ

В зеленому лісі жило багато різних звірів. Між ними була гадюка Галя, ведмідь Михайло, папужок Петро, мавпа Марко, слониха Соня і крокодил Кирило. Кожен з них виглядав інакше: ведмідь був грубий, волохатий, брурий, м'який. Гадюка була тонка, довга брунатна й зелена. Папужок мав багато пір'я і був дуже кольористий. Він мав чорний дзьоб, помаранчові ноги, а його пір'я було різних кольорів. Мавпа Марко був досить худий, брунатний і волохатий. Слониха Соня — велика, сіра, мала довгий ніс і два великі білі ікла. Крокодил був зелений і брунатний, мав великі шпичасті зуби, велику пащу і жовті очі.

Лісом протікала річка, до якої звірята часто приходили, пили воду та милися, а в гарячі дні плавали. Після купелі звірята сідали й говорили про те, що хто хотів би мати. Коли прийшла черга на ведмедя, то він сказав, що дуже хотів би мати довгий хвіст, точно такий, як у мавпи. Тоді всі звірята розсміялися, а мавпа Марко сказав: — Навіщо тобі потрібний хвіст?

Коли ведмідь пішов спати під дерево, мавпі Маркові прийшла добра думка: він скликав усіх звірят. Він був молодий і любив дуже часто робити збитки. Він розповів звірятам про свою думку, як пожартувати з ведмедя. Всі звірята на це погодилися. Мавпа Марко пішов до річки, набрав болота і зліпив з нього хвоста. Потім знайшов палику і пошкрябав болото, щоб виглядало ніби волохате, а потім висушив на сонці і причепив ведмедеві. Коли той прокинувся і побачив, що має хвіст, зрадів і пішов похвалитися другим звірятам. Звірята як побачили це, то вдавали, що здивовані, а потім почали сміятися в ведмедя. Ведмідь розсердився й почав їх бити, а хвіст поволі почав відліплюватися від ведмедя. Марко це побачив і скоро пригадав звірятам, що час грати їхню улюблену гру. Вони сіли в коло і почали грати. Марко пішов до річки і замочив лапи, підійшов до ведмедя і непомітно почав ведмежого хвоста виробляти у формі гадючої голови.

Після того мавпа Марко виліз на дерево і

сховався між листям та чекав на те, що далі буде з ведмедем. Ведмідь ще раз хотів подивитися на свій гарний хвіст і побачив гадюку, яка дивилася на нього. Ведмідь перелякався, як побачив свій хвіст і побіг до дерева, на якому сидів Марко-мавпа. Марко тоді скочив вниз і відірвав ведмедеві хвіст. Посміявшись з ведмедя, звірята пішли спати. Ведмедеві тяжко було спати, бо він чекав, що йому виросте новий хвіст. Але він таки заснув, не дочекавшись нового хвоста.

На другий день, після купелі, всі звірята знову говорили про те, що хто хотів би мати. Коли прийшла черга на ведмедя, він сказав, що хотів би мати крила. Але це вже казка, яку розкажу іншим разом.

Леся За кли н с ь к а, 10 років, учениця Братської школи в Мельборні, Австралія. Через молодий вік авторки жорі признала їй нагороду поза конкурсом.

ВЕСЕЛИК-ЛЯСЬ

Осінь суне над полями,
Плаче дощиком-сльозами.

В лісі раптом з-під дерев
Голосний розлігся рев —

Це ведмідь — із переляку,
Бо натрапив на... собаку!

Пес той гнав злодюгу-лиса
З курника, аж ген до лісу.

Скаче лис униз, з гори,
Тягне півня до нори,

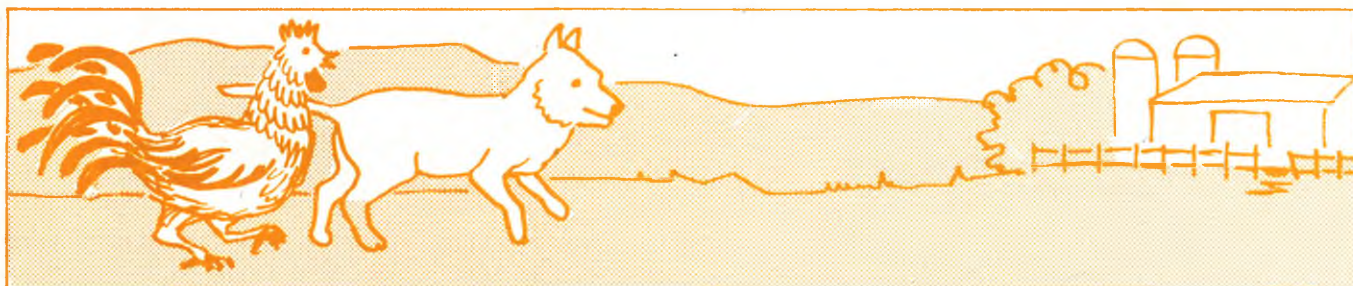
Півник б'ється і кричить:
— Ой, рятуйте, допоможіть!...

Шкода півня-бідолахи, —
Знявся лемент — Лясь і птахи

До нори всі поспішають,
Хмизом нору закривають...

Схаменувся лис в облозі
Й півня випустив в тривозі.

Вірний пес, уже по всьому,
Веде півника додому

Й він за поміч ту велику
Заспівав всім: — Ку-ку-ріку!

Друзів пізнаєш тоді,
Як допоможуть у біді!

Хмиз — сухі гіллячки (dry branches, brush-wood); схаменутися — опам'ятатися, заспокоїтися, отямитися (to come to one's senses, to collect oneself).